

Den internationale Telekom- munikationsunion	\$ 948,752
Den meteorologiske Verdens- organisation	\$ 1,019,470
Verdenspostunionen	\$ 67,359
Den internationale Atomener- giorganisation	\$ 970,123

Resolutionen indeholdt ligeledes en bemyndigelse til at allokere til de vedkommende organisationer et beløb på \$ 408.000 til Algeriet-programmet.

Spørgsmålet om hjælp til Libyen.

(Dagsordenens punkt 41 c).

Efter anmodning af Libyen blev spørgsmålet om bistand til Libyen slettet af FN's dagsorden som et særligt punkt, og plenarforsamlingen foreslog, at fortsat bistand til dette land skal finde sted indenfor de almindelige rammer. I begrundelsen udtryktes tilfredshed med Libyens bestræbelser for at forbedre sine økonomiske udsigter.

Bistand til Rwanda og Burundi.

(Dagsordenens punkt 78).

Der vedtoges en resolution vedrørende særbistand til Rwanda og Burundi. Vedtagelsen skete med 60 stemmer for, deriblandt de nordiske lande og alle afrikanske stater, ingen imod, medens 13 afholdt sig fra at stemme, deriblandt Storbritannien og Østblokken. Storbritannien begrundede sin holdning med, at Rwanda og Burundi burde ligestilles med andre udviklingslande, idet forholdene ikke var så dårlige, at de kunne begrunde en særstilling for disse to områder. Østblokken afholdt sig fra at stemme med den begrundelse, at alle nødvendige udgifter til Rwanda og Burundis udvikling burde afholdes af Belgien.

Den økonomiske debat.

Debatten indledtes som i tidligere år af generalsekretæren for økonomiske og sociale spørgsmål (de Seynes), der fremhævede, at strukturen af verdenshandelen ville blive reorganiseret. Det var imidlertid et ubesvaret spørgsmål, om reorganisationen ville foregå som resultat af konkurrence mellem eksisterende magtgrupper, eller om FN

som global organisation med universelt anerkendte mål ville kunne få indflydelse på opbygningen af verdenshandelens fremtidige struktur. Skulle det sidste blive tilfældet, måtte det ske gennem den af Det økonomiske og sociale Råd indkaldte verdenshandelskonference.

I debatten deltog så godt som alle repræsentanter, og indlæggene koncentrerede sig om udviklingståret, Cairo-deklarationen og verdenshandelskonferencen, hvis betydning fremhævedes fra alle sider, almindelige økonomiske problemer, fællesmarkedet, den nye amerikanske toldlovs betydning og GATTs resultater. De fremførte mere almindelige synspunkter var, som det er uundgåeligt, gentagelser af plenarforsamlingens generaldebat, men indlæggene rummede desuden, som i tidligere år, en lang række mere detaljerede oplysninger om internationale og nationale økonomiske forhold.

Vedrørende den økonomiske og tekniske bistand fremhævedes den multilaterale hjælp, men også betydningen af, at grupper, af lande forenes om bistandsydelse under verdensbanken eller andre internationale institutioners auspicer. Vedrørende importen fra udviklingslandene oplystes det, at fællesmarkedet og EFTA tilsammen importerede mere end tolv gange så meget som den østlige Comecon-gruppe, i alt for mere end 10½ milliard dollars.

Den britiske repræsentant udtalte bl. a. vedrørende den økonomiske integration, der i disse år finder sted, at man — for at få den rette forståelse heraf — ikke blot skal se på, hvad der sker i Vesteuropa. Parallele bevægelser foregår i mange andre regioner i verden, Latinamerika, Afrika, Asien og Øst-europa, hvilket viser tendensen til regional integration.

Den danske repræsentant (fru Wright) omtalte udviklingsproblemerne og mente, at De forenede Nationer måske burde lægge mere vægt på at finansiere den økonomiske infrastruktur, særlig på transportområdet. Opgaven måtte være at hjælpe udviklingslandene til på lige vilkår at deltage i opbygningen af en ekspanderende verdensøkonomi. Dette var, hvad Det økonomiske og sociale Råd tilsigtede, da det besluttede at sammenkalde en international handels- og udviklingskonference. Vedrørende udviklingslandenes handelsforhold var Dan-